

Вас слънце ви не вижда – лъх
зефирен лъх ви не допира;

.....
дори пчела ви не намира

.....
Печални чакате ръка...

(1906 г.)

Боравенето с репрезентативни извадки от ключовата *безотносителна* текстовост на Яворов – циклите от 1905–1906 г. „В тъмнината“, „Среднощни видения“, „Дневник“, „Паде-ние“ – е, разбира се, съвсем целенасочено. Съзнателното изкачване по вертикала на поетовата *безотносителност* може да продължи със стихотворения, публикувани в 1905–1906 г. – „Към върха“, „Дни в нощта“, „Може би“, „Без път“, както и – с известни уговорки – с някои по-късно създадени творби – „Към брега“, „Недейте я разбужда“ (1907) и др. Изкачвайки обаче този вертикал, или по-точно, на свой ред изброждайки тезата на Вл. Василев за неподобната *безотносителност* на Яворовата поезия, неволно бихме се затворили в една безапелативна едностранчивост на своите наблюдения и обобщения, или – бихме попаднали в обсега на парадигматичния образ на Яворовата поезия, конституиран през 1906 г.

Естествено, впечатлението за необоримо *безотносителния* Яворов е провокирано най-вече от „Песен на песента ми“, публикувана през 1906 г. заедно със симптоматично *безотносителния* цикъл „Среднощни видения“. Отново се налага да припомним вече известни изводи за тази творба на поета¹⁶. Те са необходими, за да можем да изследваме по-нататък как *съотносимостта към* – въпреки всичко афиширано в поетическия манифест на Яворов – продължава да е от решаващо значение и да работи в късните текстове на поета (1907–1909). В „Песен“-та свръхсемантичният, фатическият